

Sygn. akt III AUa 265/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Szczecinie

sprawy J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W..

o przywrócenie renty

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 lutego 2012 r. sygn. akt VI U 15/10

oddala apelację.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO del. Beata Górską

Sygn. akt III AUa 265/12

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. G. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. W.. z dnia 27 listopada 2009 roku odmawiającej mu prawa do dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu podał, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego, albowiem jego stan zdrowia pogarsza się i nie ma widoków na wyzdrowienie. Na rozprawie w dniu 23 lutego 2012 roku wniósł o przyznanie mu odsetek ustawowych od niewypłaconej w terminie renty.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W.. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. W.. z dnia 27 listopada 2009 roku znak (...) w ten sposób, że przywrócił ubezpieczonemu J. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 29 marca 2010 roku do dnia 31 maja 2011 roku; w pozostałym zakresie odwołanie oddalił.

Sąd ustalił, że ubezpieczony J. G. urodził się (...) roku. Posiada wykształcenie zawodowe kierowca. Pracował w swoim zawodzie oraz jako sprzedawca - handlowiec.

Do dnia 30 września 2009 roku pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 27 listopada 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. W.. odmówił ubezpieczonemu prawa do dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy. Od decyzji tej ubezpieczony odwołał się do Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Biegli lekarze sądowi kardiolog i ortopeda rozpoznali u ubezpieczonego chorobę wieńcową, nadciśnienie tętnicze, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Stwierdzili że ubezpieczony jest zdolny do pracy.

Biegła sądowa specjalista chorób oczu B. Ł. rozpoznała pseudosoczewkowatość obu oczu po usunięciu zaćmy, nadwzroczność obu oczu i angiopatię miażdżycowo - nadciśnieniową siatkówki drugiego stopnia. Uznała częściową niezdolność do pracy J. G. od dnia 29 marca 2010 roku do dnia 31 maja 2011 roku.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy po przytoczeniu treści art. 12, art. 14 ust. 3 i art. art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że kwestią sporną w sprawie była okoliczność, czy po dniu 30 września 2009 roku J. G. był nadal, co najmniej częściowo niezdolny do pracy.

W celu wyjaśnienia powyższych spornych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych specjalistów z dziedzin odpowiadających schorzeniom. Biegli sądowi kardiolog i ortopeda orzekli, iż badany jest zdolny do pracy. Natomiast biegła okulistka B. Ł., że jest okresowo, częściowo niezdolny do pracy. Sąd Okręgowy analizując także okres zatrudnienia i posiadane przez ubezpieczonego kwalifikacje zawodowe, wskazał, że J. G. posiada wykształcenie zawodowe jako kierowca. Pracował w swoim zawodzie oraz jako sprzedawca - handlowiec. W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy dawał podstawy do uznania, że ubezpieczony stał się ponownie częściowo niezdolny do pracy od dnia 29 marca 2010 roku do końca maja 2011 roku, co wynikało z opinii biegłej Ł.. Pełnomocnik pozwanego tej opinii nie kwestionował. Nie zgadzał się z nią ubezpieczony twierdząc, że niezdolny do pracy był od dnia 1 października 2009 roku, wskazując na rozbieżności pomiędzy oceną biegłych Ł. i P.. Sąd Okręgowy nie miał podstaw aby podważać badanie przedmiotowe wykonane przez biegłą Ł.. Sąd pierwszej instancji odmówił natomiast wiarygodności opinii biegłej D. P., wskazując, że w opinii z dnia 29 marca 2010 roku biegła ta nie dokonała w ogóle rozpoznania. Stwierdziła całkowitą niezdolność do pracy na trwałe jako kierowca zawodowy, a następnie całkowitą niezdolność do pracy na 3 lata od dnia 1 stycznia 2010 roku. Biegła wskazała na konieczność usunięcia zaćmy z oka prawego (k. 24-25). Odnosząc się do zastrzeżeń organu rentowego kwestionujących uznanie całkowitej niezdolności do pracy, biegła P. w opiniach uzupełniających stwierdziła, że całkowita niezdolność do pracy odnosi się do kwalifikacji kierowcy i jest trwała oraz, że wnioskodawca rokuje powrót zdolności do pracy po leczeniu operacyjnym oka prawego. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe sprzeczności w opinii biegłej sądowej D. P., mylenie całkowitej niezdolności do pracy z częściową, brak rozróżnienia pomiędzy trwałą i okresową niezdolnością do pracy, a także zawężenie kwalifikacji zawodowych ubezpieczonego do zawodu kierowcy, podczas gdy skarżący wykonywał także zawód sprzedawcy i prowadził działalność gospodarczą w zakresie handlu, spowodowały, że jej opinia nie zasługiwała na uwzględnienie.

W następnej kolejności, Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych wskazał, że uznanie za wiarygodną opinii biegłej Ł. skutkowało oddaleniem roszczenia ubezpieczonego

o odsetki ustawowe od niewypłaconej w terminie renty. Sąd pierwszej instancji nie uznał odpowiedzialności organu rentowego w opóźnieniu wypłaty renty ubezpieczonemu. Zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy nie mógł wydać decyzji przyznającej ubezpieczonemu prawo do renty od dnia 1 października 2009 roku, gdyż niezdolność do pracy ubezpieczonego wówczas nie istniała. Powstała ona bowiem dopiero od dnia 29 marca 2010 roku. Oznaczało to, że dopiero w trakcie procesu powstała okoliczność przesądzająca o prawie skarżącego do renty, zatem organ rentowy nie ponosił za to odpowiedzialności.

W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczony wykazał, że spełnił przesłanki warunkujące prawo do przywrócenia świadczenia rentowego, dlatego też Sąd w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

Z orzeczeniem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy, który w wywiedzionej apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania J. G..

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. poprzez uwzględnienie odwołania w sytuacji braku do tego podstaw.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że nie mógł wydać decyzji przyznającej ubezpieczonemu prawo do renty od dnia 1 października 2009 roku, skoro niezdolność do pracy wówczas nie istniała, gdyż powstała ona dopiero od dnia 29 marca 2010 roku. Według apelującego, oczywistym jest, że zaskarżona decyzja była prawidłowa, więc jej zmiana nie mogła mieć miejsca.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ponowna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także zarzutów podniesionych w apelacji prowadzi zdaniem Sądu Apelacyjnego do wniosku, iż zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie, czy J. G. po dniu 30 września 2009 roku spełniał warunki do ustalenia jego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 107 oraz art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z brzmienia przepisu art. 13 przywołanej ustawy wynika, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Przepisy z art. 13 ust. 2 i ust. 3 stanowią, że trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś okresową niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej istnieją rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Natomiast zgodnie z treścią art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego

brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku.

Podstawa prawna rozstrzygnięcia wymaga nadto uzupełnienia o dyspozycję normy z przepisu art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie którego prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub ponowne jej powstanie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje. Wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego). Przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena ta sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006 r. I UK 103/06, OSNP 2007/17-18/261).

W wyroku z dnia 24 sierpnia 2010 r. (I UK 64/10, Lex nr 653663) Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy emerytalnej o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Tym samym składająca się z powyższych elementów ocena stanowiąca subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, należąca do wyłącznej kompetencji sądu, pozwala uznać osobę za niezdolną w świetle powołanej wyżej ustawy i pozwala określić stopień tej niezdolności. Samo naruszenie sprawności organizmu ustalone na podstawie wiadomości specjalnych przez biegłych sądowych nie daje możliwości stwierdzenia niezdolności do pracy.

Sąd pierwszej instancji na podstawie przedstawionego przez strony materiału dowodowego w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w sprawie i chronologię wydarzeń istotnych w płaszczyźnie podstawy faktycznej powództwa. Ustalenia te Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje i czyni integralną częścią uzasadnienia swojego rozstrzygnięcia, stąd nie ma potrzeby ich powtarzania oraz ponownej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów.

Jakkolwiek Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy, jednakże dostrzegł potrzebę ich uzupełnienia na podstawie dowodu z uzupełniającej opinii biegłej B. Ł. na okoliczność czy na dzień 1 października 2009 r. ubezpieczony J. G. (kierowca, osoba prowadząca handel obwoźny) był częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i jeżeli wystąpiła u niego niezdolność to na jaki okres, czy w stanie zdrowia ubezpieczonego, jeżeli chodzi o narząd wzroku na dzień 1 października 2009 r. nastąpiła poprawa, jeżeli tak to w czym się ona przejawia, czy też poprawa nie nastąpiła, czy można przyjąć, że na 1 października 2009 r. ubezpieczony odzyskał zdolności do pracy, czy też zdolności nie odzyskał i nastąpiło pogorszenie jego stanu zdrowia i w czym się ono przejawia, dlatego biegła w swojej opinii z dnia 31 listopada 2011 roku wskazuje jako datę powstania u ubezpieczonego częściowej niezdolności do pracy dzień 29 marca 2010 roku jakie schorzenia okulistyczne

spowodowały niezdolność, czy niezdolność jest spowodowana schorzeniem oka lewego, czy też prawego - czy obu oczu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zważyć należało, że przyczyną częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego w latach 2000-2003 były schorzenia okulistyczne. Jeżeli dysfunkcja wzroku była spowodowana zaćmą, to czy to schorzenie wystąpiło nagle, czy też rozwijało się i czy nie powodowało niezdolności już na dzień wydania spornej decyzji.

W przeprowadzonej w sprawie opinii uzupełniającej z dnia 3 sierpnia 2012 roku biegła sądowa B. Ł. wyjaśniła, że jak wynika z analizy dokumentacji orzeczniczej ZUS, przyczyną orzekania częściowej niezdolności do pracy wnioskodawcy do końca września 2009 roku były schorzenia kardiologiczne, a nie okulistyczne - choroba niedokrwienna serca i stabilna dusznica bolesna. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 listopada 2009 roku ubezpieczony został uznany za zdolnego do pracy od 1 października 2009 roku z rozpoznaniem choroby niedokrwiennej serca, stanu po zawale serca, stanu po leczeniu zaćmy pourazowej oka lewego, nadciśnienia tętniczego, otyłości. U ubezpieczonego nie rozpoznawano zaćmy oka prawego. Oko lewe wnioskodawcy było operowane w 1998 roku i 1999 roku z powodu zaćmy pourazowej z implantacją sztucznej soczewki. W badaniu konsultanta okulisty ZUS z 17 sierpnia 2005 roku ostrość wzroku oka lewego wynosiła u ubezpieczonego 1,0 w korekcji, oka prawego 1,0 w korekcji, pole widzenia w normie, orzeczono brak niezdolności do pracy z powodów okulistycznych, orzeczono niezdolność do pracy z powodów kardiologicznych, którą odwołujący pobierał kolejnymi decyzjami ZUS do końca września 2009 roku. Biegła wskazała, że okresie od 17 sierpnia 2005 roku do 29 marca 2010 roku nie ma danych dotyczących badań okulistycznych wnioskodawcy. W badaniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 listopada 2009 roku u odwołującego nie rozpoznawano zaćmy oka prawego, a jedynie stan po operacji zaćmy pourazowej oka lewego. W dniu 29 marca 2010 roku u ubezpieczonego rozpoznano zaćmę oka prawego z upośledzeniem ostrości wzroku. W maju 2011 roku odwołujący miał operowaną zaćmę oka prawego i uzyskał dobrą ostrość wzroku w tym oku. Według biegłej B. Ł. ponieważ w badaniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 17 listopada 2009 roku u odwołującego nie rozpoznawano zaćmy oka prawego, a rozpoznano ją dopiero badaniem z 29 marca 2010 roku to w ocenie biegłej z przeważającym prawdopodobieństwem należy przyjąć, że po dniu 1 października 2009 roku nie występowało u wnioskodawcy upośledzenie widzenia spowodowane zaćmą oka prawego i wnioskodawca po tej dacie nie był niezdolny do pracy z powodów okulistycznych.

Zdaniem biegłej, w oparciu o badania okulistyczne można stwierdzić, że częściowa niezdolność do pracy wnioskodawcy z powodów okulistycznych występowała od 29 marca 2010 roku do końca maja 2011 roku. Biegła wyjaśniła, że zaćma starcza jest schorzeniem, które rozwija się stopniowo i w różnym tempie. Czasem daje pogorszenie widzenia w ciągu kilku tygodni, a czasem w ciągu kilku lat. Według biegłej sądowej B. Ł. jest możliwe, że zaćma rozwinęła się u wnioskodawcy do stanu upośledzającego widzenie pomiędzy listopadem 2009 roku a marcem 2010 roku.

Z powyższej opinii uzupełniającej biegłej sądowej z zakresu okulistyki B. Ł. wynika zatem, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy od 29 marca 2010 roku do 31 maja 2011 roku.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że opinie podstawowa i uzupełniająca biegłej sądowej z zakresu okulistyki B. Ł. zostały sporządzone przez kompetentną osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Opinie te są logiczne i spójne. Opinie te należało również określić jako rzetelne, albowiem oparto je na dokumentacji lekarskiej oraz przeprowadzonych badaniach. W ocenie Sądu Apelacyjnego, powyższe opinie mogły więc stanowić podstawę do stanowczego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego opinie biegłej sądowej z zakresu okulistyki B. Ł. pozwoliły na nie budzące wątpliwości przyjęcie, że J. G. w okresie od 29 marca 2010 roku do 31 maja 2011 roku był częściowo niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, uwzględniając, że ubezpieczony ma wykształcenie zawodowe kierowcy i przez okres swej aktywności zawodowej pracował na stanowisku kierowcy, a także prowadził handel obwoźny.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 r. II CK 572/04 wskazał, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej.

Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłego za nieprzekonującą.

Sąd Okręgowy słusznie przyjął za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń opinie biegłej sądowej z zakresu okulistyki B. Ł., gdyż były one pełne, rzeczowe i logiczne, w przeciwieństwie do opinii biegłej sądowej D. P., które zwierały opisane przez Sąd pierwszej instancji sprzeczności, dyskwalifikujące te opinie jako logiczne i wiarygodne, a tym samym mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie.

Ponadto zauważyć należy, że organ rentowy nie kwestionował opinii biegłej sądowej z zakresu okulistyki B. Ł. w toku postępowania przez Sądem pierwszej instancji.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Apelacyjnym potwierdziło zatem ustalenia dokonane przed Sądem pierwszej instancji, z których wynika, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy w okresie od 29 marca 2010 roku do 31 maja 2011 roku.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelującego wskazujących na dowolną interpretację zebranego materiału dowodowego. Zarzuty tak sformułowane są bezzasadne w badanej sprawie. Nie można bowiem mówić o przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy starannie zebrał i szczegółowo rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nie naruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Wobec tego nie sposób jest podważać adekwatności dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń do treści przeprowadzonych dowodów.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, że prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznane zostało ubezpieczonemu od 29 marca 2010 roku, nie zaś od dnia wydania zaskarżonej decyzji, bowiem w tym zakresie odwołanie ubezpieczonego zostało oddalone.

Jednakże zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. Sąd Odwoławczy na etapie postępowania apelacyjnego obowiązany jest badać stan sprawy na chwilę orzekania. Sąd Apelacyjny uwzględnił przy tym, że zarówno na dzień orzekania przez Sąd pierwszej instancji, jak i przez Sąd Odwoławczy ubezpieczony był osobą częściowo niezdolną do pracy. Sąd Apelacyjny orzekając w sprawie, wziął również pod uwagę ekonomię procesową, bowiem odmienne rozstrzygnięcie w postaci uchylecia wyroku i przekazania Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, prowadziłoby do przedłużenia trwającego od kilku lat procesu. Co prawda organ rentowy słusznie podnosił, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczony nie był nadal niezdolny do pracy, z powodu wcześniej występujących u niego schorzeń, jednakże w realiach niniejszej sprawy, wobec powstania u ubezpieczonego tej niezdolności do pracy w dniu 29 marca 2010 roku, Sąd Apelacyjny uznał, że ewentualna korekta zaskarżonego rozstrzygnięcia, byłaby niecelowa, uwzględniając również rolę, jaką pełni renta z tytułu niezdolności do pracy.

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej motywy, Sąd Apelacyjny stanął zatem na stanowisku, iż zaskarżony w niniejszej sprawie wyrok w pełni odpowiada prawu, a wniesiona od niego apelacja jest bezzasadna.

SSA Barbara Białecka SSA Anna Polak SSO del. Beata Górka